



Ποιον μήνυμ' ἀπευκαταόν!...
 και γὰ δρᾶμα τελευταίον
 ἦτον ἢ παραφροσύνη...
 τί παραστάσις κί' ἐκείνη!

Ὅλ' ἀμφίβολα 'σὸν κόσμον, φροδοα κί' ἐπιπόλαια...
 περιμέναμε νὰ γίνου πάλι τὰ συμβόλαια,
 κλήν ἀφήσετε τὴν τέχνην, μᾶς φωνάζουν, κατὰ μέρος,
 και μαζὶ μὲ τοὺς θιάσους, ὅπου γίνονται τὸ θέρος,
 'στῶν μανδρῶν τοὺς θεατάς,
 'στῶν μανδρῶν τοὺς διασώτας,
 παίζετε τοὺς Πειρατάς,
 τῆς Ὀμήχλης τοὺς Ἰππότας.

Ἀσημονήσατε γὰ πάντα τοὺς Οὐδίοποις τυράννοις,
 δὲν ἀρέσουσιν τέτοιαις σάχλαις σὺς κλεινὰς ἰσοτεράνους,
 ἔργα παίζετε μεγάλα,
 τὴν κυρὰ Μοσκόη και τέλλα,
 ποδχοῦν μέσα γεγονότα
 και φρικώδη πράγματα,
 και τελεζοῦν μὲ τὰ πρώτα
 τῆς αὐγῆς χαράγματα.

Κλείνουν τὸ Βασιλικὸ
 και μᾶς εἶνουν πράττικο...
 συμφορὰ! τὸ τακτικὸ
 χάνομε μηνύματα.

Κλείνουν τὸ Βασιλικὸ μᾶς. κλέφτες ξανὰ μὲ πόνο...
 τώρα συλλογὴ μεγάλη
 γὰ μερίδια και πάλι.
 ποὺ πολλὰς φορὰς δὲν εἶναι παρ' ἄλλας φρέσκος μόνο.

Μᾶς κλείνουν τὸ Βασιλικὸ κί' ἀρχίστε τὴν πηλέα,
 μᾶς τὸ κλεισαν χοροὶ σηγητῶν, τὰ μπέρτε, τὰ πόκερ, κί' ἄλλα,

και τώρα μὲ τὰ καύματα μᾶς ἀφῆσε' στὰ κρῶα
 ἢ τοῦ φιλοθεάμονος καινοῦ μουσοπλάτρου.

'Ἄλλ' ἔμωσ ὀρκιζόμεθα κί' ἔμετες οἱ μουσοπλάτοι
 'σὸν Ἄγιον Ἰάκωβον τῆς Κομποσιέλλας εἶλοι
 πῶς τῆς Ὀμήχλης ἀληθεῖς θὰ γίνομεν ἱππόται,
 κί' ἔμπρός εἰς τὸ Βασιλικὸ
 γὰ τὸν λουφὲ τὸν τακτικὸ
 θὰ κλαίμε πότε πότε.

Ἐμφανίστετε μερικῶν παναρχικῶν τραγικῶν.

Φ. — Κόττα μέσα σὲ χοροὺς
 τὸν ἀρχαῖο τὸν Αἰσχύλο,
 ποὺ κατὰ τοὺς μαλλζαροὺς
 πρέπει νὰ τὸν λέν Αἰσχύλο.

Πλὴν τοῦ χρόνου προτόντος, μαλλζαρὲ τῆς πρωτεουόσης,
 και τῆς μαλλζαρῆς μαλάκας σὸν τὸν χρόνον προτόσης,
 και τὴν εἰφθογγὸν θὰ χάση κί' ἔνας Σκύλος θ' ἀπομείνη
 και τὸν Μπάσκερβιλ βεβαίως ἀγρίοσκυλος θὰ γίνη.

Ὅμως, φίλε Περικλή,
 κόττα και τὸν Σοφοκλή
 πῶς κοντὰ μ' αὐτὸν τὸν Σκύλο
 συμβαδίζει φιλικῶς,
 και φοδοῦμαι μήπως εἶλο
 ξαναφῆμε τραγικῶς.

Π. — Ποῦναι ποῦναι νὰ τοὺς εἶδῃ...
 Φ. — Νά! σιμόνου πρὸς εἶδῃ.

Κόττα κι' άλλους παναρχαίους,
κι' άκου ποιητών λάμπους
και σπονδίου και τροχάους
για τούς τυρινούς θριάμβους.

Π. — Πούναι να τούς 'δω;...
Φ. — Βουδάσου,

κι' άνοιξε τὰ δρο γκαβά σου,
Περικλέτο, να τούς 'δης
πώς προβαίνουν εὐμειδεί.

Π. — Ναί, τούς είδα... τὴ χαρὰ μας!..
μὰ κι' ὅ μὲν κι' ὅ δὲ κρατεῖ
για τὰ δύστυχα πλειυρά μας
μαναβέλα δυνατή.

Ἀρχαία φωνὴ βιθεξά συγκινεῖ.

Ἐγὼμ' Αἰσχύλος ὁ κληγὸς, σὰς προσφωνῶ τὸ χαιρετὸ
κι' ἄς μὴ μὲ καλοξέριτε.

Ἄν κι' εἶμαι τόσο τραγικὸς ἤθηα, Μουσῶν κοπέλα,
μὲ τὰ δικά σας θεάτρα νὰ λιγωθῶ στὰ γέλοια.

Εἰς τούς δίκους μου τούς καιροὺς, παιδιὰ μου θαυμαστά,
δὲν ἦσαν ποσοτά.

Μήτε δρὸ μνάς δὲν ἔπεραν ἡ δρὸ λιμοκοντόρους
οἱ τότε ποιηταί,
κι' ἀπὸ τούς Πέρους ποσοτά κι' ἀπὸ τὰς Χοιφόρους
δὲν μούδωσαν ποτέ.

Δὲν εἶχαμε τὴν χάρι σας και τὴν δίκῃ σας μετρα
κι' ἀπὸ τὸν Προμηθεά μου διώβολο δὲν ἴπρηα.

Ἐγράφαμ' ἔτσι χάρισμα για τὴν ιδέα μόνο
και για κοτίνου κλόνο.

Παρὰ δὲν ἀσπρηλάτῃς τὰς ταπεινάς μας φρένας
και μήτε φόρῳ πλήρωνε στὴν εἰσοδο κανένας.

Ἐνας κόπνος και μόνον
ἦτο γέρας τῶν ἀγώνων.
Κόπνος στὸς ἀθλητάς,
κόπνος στὸς ποιητάς.

Ἐνας Δήμος ιδεώδης ἐστεμμένος μὲ κοτίνους
ἐστεφάνωνε και τούτους, ἐστεφάνωνε κι' ἐκείνους.
Δίχως ποσοτά και φόρους μέλος ὑψηλὸν ἀντίχει
κι' ἐνθουσιαζαν τὸν Δήμον τῶν τραγηδῶν οἱ στίχοι.

Κι' ἀπὸ τούτους ἀνεψήδα δαφνηφόρον νέων σμήνος,
μια λάμψις Παρθενῶνος,
μια νίκη Σαλαμίνος,
μια νίκη Μαραθῶνος.

Ἐτσι κουτὸ τὸ θέλαμε τὸ θεάτρο μας τότε,
θεάτρον θιασῶται,
κι' ὅπταν ἐπιχειρήσις κι' ἡ Μοῦσα κατατιᾶ
και μόνον ἔρις ποσοτῶν τούς ποιητάς κεντᾶ.

Ἐόπταν ἓνα θεάτρον τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων
τὴν ὑκαρξίν του τὴν μετρά μὲ τὰς εἰσπράξεις μόνον,
διαν τὸ τίμενος αὐτὸ για ἄλλοις πρώταις εἶναι
και για τὰ μέτρα λειτουργη και για τὸ θεαθῆναι.

Ἐταν πολλοὶ διάκομοι τὸ τρῶνε και φορέματα
κι' ὅ θεαταί μὲ τὸ στανθῶ χειροροτοῦν στὰ φέμματα,
εἶναι πολὺ καλλίτερα, ζωντόβολα χαζά,
ν' ἀκούτε τὴν μαντιὰ Μαξίμ, ἀκούτε τὴν Ζαζά,
και καθ' ἑλληνικὴ Σκηγὴν κατάκλειστη νὰ μένη
κι' ἄλλα νὰ κλείσουν για καιρὸ πανάχραντα τεμένη.

(Ἐἶπεν αὐτὰ περιφραδῆς
κι' ἔξόρμησε θυμοειδῆς
μετ' ἄλλων συναδέλφων τοὺ σαχλῶν και νεροβάστων,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἔφαγαν τῆς χρονίης των.)

Ἐκδουομὴ μουνδὲ κῆ στὸν Διόνυσον ἐκεῖ.

Ἄπὸ τὰς Ἰσοτεφάνους τὰς κλεινάς ἐφύγαμε
και στὴν γῆν τοῦ Διονύσου μὴ παρέα πήγαμε.
Θαυμαστὸς ὁ Κοκουτοσάς, ὁ τοῦ πάλην Παναγιώτης,
ὁ λαμπρὸς τῆς Ἐταιρείας τῶν μαμαρῶν τροφοδότης.
Μὰ κι' ὁ νέος ἀδελφός του, κατὰ πάντ' ἀγαπητός,
μὲ θερμάς περιποιήσεις μὰς ἐσκαλόωσε κι' αὐτός.

Ἠξιώθημεν τρόνῳ δεξιόσεως τελείας,
κι' ἔλοι πέσαμε λαμμέργως κι' ὀμαδῶν στὰ μακαρόνια,
ἐφοδὸς στὸ κοκοροταί, στὸς ἀμνοὺς τὸς δέλλας,
ποῦ θαρροσους ἡ παρέα πῶς δὲν εἶχε φάει χρόνια.
Πλὴν και μία Φρελεδὴν παρευρισκετο νανταῖ,
ἔποῦ χάριν ἀσφαλείας μοῦ τὴν κᾶθισαν κοντά.

Και σὲ κρασοκατάνυον πολλὴν περιπέσοτες
ὅπὸ τῶν πείκων τὰς σκιάς ὡς ῥήτορες λυσῶντες
πολλὰ περὶ Δυνάμεων κι' Ἐδωρῶτης ἐλαλήσαμεν
και τὴν, διπλωματίαν τῆς προχρῆνης ἀνεύλοσαμεν
και πάντας τούς μοῖλληνας ἐκραινομοδοήσαμεν,
κι' ἀπεφασίσθη νὰ στεφθῆ παρ' ἄλλων μας πολλῶν
ὁ ρυθμιστῆς τῆς ἐκδρομῆς, ὁ Μιχαὴλ Στελλάκης.

Οὗχ ἦττον ἐγνωρίσαμε και τὸν Λορεντζιάδη,
τοῦ Διονύσου τὸν γκατρὸ, πρώτης Ἀσκληπάδης.
Εἰς εἰλας μου τὰς ἐκδρομάς τέτοια καλὰ δὲν βροῦκα,
κι' οὔτε ξεχνῶ τὸν κόκορα, τὸν ἀργαλειό, τὴν σφήκα.

Κι' ἀφοῦ μὲ τὸν Διόνυσον περάσαμεν ἐκεῖ πέρα
κι' ἀρώματα μυσίσαμε,
φωναζόντες εὐὰν εἶοι πρὸς τὸν κρασοκατέρα
εἰς τὰς κλεινάς γυρίσαμε,
και στὸν Μπασιμάκο σπεύσαντες, τὸν προσφιλετὸν Πάνο,
τοῦπαμ' εὐχαριστήρια και μὲ τὸ παραπάνο.

Και καρότσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐκείνο τὸ Κατάστημα τῆς Ἐταιρείας Οἴνων
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ἐδὸν ἀνάπλευν ἀκτίων
μὲ νέον φῶς αἰθέρων θαιμόνει κέθε μάτι
σὰν μαγικὸ τῆς Γκιουλιμαχάρ τῆς Χαλμιάς καλάτι.
Ἐῖθετε λύχνους μαγικούς, ἴδητε και σπανίας
φανταστικὰς λυχνίας.
Φωτὸς ἀκένωτος πηγῆ, φωτὸς ἀπῆλτου ρεῦμα,
φωτοχουσία πάλλευκος και καταυγάζον πνεῦμα.

Εἰς τὸν Τάκην τὸν Πορθη, Πειραιώτην κύριον,
ἀληθῶς δραστήριον,
ποῦ πολὺ τοῦ δίνου σφιγῶς πέθοι δράσεις μεγάλας,
ὁ τοῦ Παναγιῶ τοῦ Φέρου Ταξίαρχος ἀπεστάλη.